

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 41/2023-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Dudíša a Libora Duřu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Peružek, s. r. o., Podzámska 41/A, Hlohovec, IČO 47 256 371, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Peter Peružek, proti uzneseniu vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry ČVS: PPZ-67/NKA-BA2-2022 z 30. júna 2022, uzneseniu Krajskej prokuratúry v Trnave č. k. Kv 22/22/2200-70 z 11. augusta 2022 a proti upovedomeniu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/1 Pz 291/22/1000-7 z 19. októbra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. decembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry (ďalej len „vyšetrovateľ“) ČVS: PPZ-67/NKA-BA2-2022 z 30. júna 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie vyšetrovateľa“), uznesením Krajskej prokuratúry v Trnave (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. Kv 22/22/2200-70 z 11. augusta 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry“) a upovedomením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. IV/1 Pz 291/22/1000-7 z 19. októbra 2022 (ďalej len „napadnuté upovedomenie generálnej prokuratúry“). Sťažovateľ zároveň navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie vyšetrovateľa, ako aj napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry a vec im vrátiť na ďalšie konanie. Sťažovateľ si proti porušovateľom uplatňuje aj finančné zadostučinenie vo výške 5 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Napadnutým uznesením vyšetrovateľa bolo sťažovateľovi a štyrom jeho spoluobvineným vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) za zločin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1, 3, 4 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona a § 140 písm. a) Trestného zákona a prečin falšovania a vyhotovenia nepravdivej zdravotnej dokumentácie podľa § 352a ods. 1, 2 písm. d), e) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona a § 140 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v tomto napadnutom uznesení. Proti napadnutému uzneseniu vyšetrovateľa podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú napadnutým uznesením zamietla krajská prokuratúra.

2.1. Ešte pred vznesením obvinenia sťažovateľovi (a jeho spoluobvineným, pozn.) bolo v predmetnom konaní začaté aj trestné stíhanie vo veci (22. marca 2022) obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c), d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona, vo veci zločinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky a vo veci prečinu falšovania a vyhotovenia nepravdivej zdravotnej dokumentácie. Pretože v momente vznesenia obvinenia (pre falšovanie a pozmeňovanie verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky a pre falšovanie a vyhotovenie nepravdivej zdravotnej dokumentácie) nemal vyšetrovateľ dostatočné množstvo dôkazov, aby vzniesol obvinenie konkrétnej osobe, konanie vo veci obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi vylúčil 30. júna 2022 na samostatné konanie a odvtedy je toto konanie vedené pod ČVS: PPZ-169/NKA-BA2-2022.

2.2. Sťažovateľ napokon podaním z 18. augusta 2022 adresovaným generálnej prokuratúre žiadal, aby táto prostredníctvom § 363 Trestného poriadku zrušila napadnuté uznesenie vyšetrovateľa. Generálny prokurátor Slovenskej republiky napadnutým upovedomením sťažovateľovej žiadosti o zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní nevyhovel.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti iba veľmi stručne uviedol, že na základe trestného stíhania vedeného vo veci, ktoré zahrňovalo aj drogovú trestnú činnosť, bola vykonaná aj domová prehliadka, resp. prehliadka iných priestorov, po ktorých muselo byť podľa sťažovateľa vyšetrovateľom zrejmé, že sa sťažovateľ nikdy žiadnej drogovej trestnej činnosti nedopustil. Na základe toho dôvodu podal proti uzneseniu o vznesení obvinenia (ktoré nebolo vznesené pre drogovú trestnú činnosť, ale vo vzťahu k falšovaniu a pozmeňovaniu verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky a vo vzťahu k falšovaniu a vyhotoveniu nepravdivej zdravotnej dokumentácie, pozn.) sťažnosť, ktorú ale krajská prokuratúra zamietla ako nedôvodnú. Sťažovateľ zároveň zdôraznil, že v predmetnej trestnej veci malo dôjsť k porušeniu zákona, pretože súdy pri „vydávani návrhov na domové prehliadky, na vznesenie obvinenia ako aj

d'alšie úkony vychádzali z dôkazov, ktoré objektívne nemohli existovať a to dôkazy smerujúce k drogovej činnosti uvedenej skupiny páchatel'ov vrátane sťažovateľa“.

4. Sťažovateľ vzhľadom na už uvedené uzavrel, že postupom krajskej prokuratúry a postupom generálnej prokuratúry, ktoré nevyhoveli jeho sťažnosti, resp. podaniu na zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní, boli porušené ním označené články ústavy a dohovoru.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru), práva na účinný opravný prostriedok (čl. 13 dohovoru), ako aj základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) napadnutými uzneseniami vyšetrovateľa a krajskej prokuratúry, ako aj napadnutým upovedomením generálnej prokuratúry.

6. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

7. Ústavný súd v prvom rade podotýka, že samotná okolnosť, že trestná vec sťažovateľa je stále v prípravnom konaní podľa judikatúry ústavného súdu (III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 197/08, I. ÚS 314/09) značne limituje možnosti ingerencie ústavného súdu v tejto fáze trestného konania.

8. Právomoc ústavného súdu je totiž vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Ústavná sťažnosť nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchranej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci.

10. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti okrem iného uvádza (čl. III), že „... *niet iného orgánu na území Slovenskej republiky, ktorý by chránil jeho základné práva.*“. Ústavný súd sa s uvedeným názorom sťažovateľa nestotožňuje a zdôrazňuje, že trestné konanie od svojho začiatku až do konca je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj

jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu. Ústavný súd zastáva názor, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú, a to prednostne, napr. všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti, prípadne iné orgány verejnej moci na to určené. Platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľom ako obvineným a prípadne aj v ďalšom štádiu trestného konania (po eventuálnom podaní obžaloby) ako obžalovaným právne účinným spôsobom namietať porušenie základných práv a slobôd garantovaných ústavou vrátane nimi označených práv. Ústavný súd totiž v trestnom konaní nenahrádza procesné postavenie prokurátora, sudcu pre prípravné konanie ani všeobecného súdu v trestno-procesnej inštančnej postupnosti rozhodovania súdov (IV. ÚS 80/2022).

11. Navyše argumentácia, ktorú predostrel sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti, aj napriek tomu, že je zastúpený advokátom, je pomerne nezrozumiteľná a chaotická. Sťažovateľ sa snažil naznačiť, že ak sa trestné stíhanie začalo vo veci drogovej trestnej činnosti a zároveň falšovateľskej trestnej činnosti a následne bolo vznesené obvinenie konkrétnym osobám iba v rámci falšovateľskej trestnej činnosti, okolnosť, že im nebolo vznesené obvinenie aj vo veci drogovej trestnej činnosti, činí celé trestné stíhanie nezákonným a predstavuje základ na zastavenie celého trestného stíhania. Takýto záver je ale zjavne nesprávny, nelogický a nie je ani podložený žiadnym zákonným ustanovením. Sťažovateľ sa navyše tento záver ani nesnažil podoprieť akoukoľvek argumentáciou, iba ho pomerne nekoherentne formuloval.

12. Ústavný súd v tomto kontexte konštatuje, že trestné stíhanie je vo všeobecnosti iniciované podozrením zo spáchania trestnej činnosti, ktoré odôvodňuje začatie trestného stíhania vo veci. Ak sa v ďalšom priebehu trestného konania podarí podložiť podozrenie zo spáchania trestnej činnosti proti konkrétnym osobám, týmto osobám je vznesené obvinenie. A ak sa v ďalšom konaní toto podozrenie proti konkrétnym osobám prehlbi, prokurátor proti nim podá obžalobu. Inými slovami, trestné stíhanie sa postupne kryštalizuje (podľa toho, kam smerujú dôkazy zhromaždené v konaní, pozn.), a preto začatie trestného stíhania vo veci nemusí korelovať so vznesením obvinenia konkrétnym osobám a ani s podaním obžaloby proti konkrétnym osobám. Teda iba samotná okolnosť, že podozrenie vo veci drogovej trestnej činnosti sa nematerializovalo do takej miery, aby bolo vznesené obvinenie konkrétnej osobe, nemôže pôsobiť diskvalifikačne vo vzťahu k okolnosti, že dôkazná situácia umožnila obviniť sťažovateľa a jeho spoluobvinených v rámci falšovateľskej trestnej činnosti. Jednak medzi týmito dvoma okolnosťami nie je žiadna súvislosť a najmä vznesenie obvinenia proti konkrétnej osobe je determinované iba dôkazným stavom týkajúcim sa konkrétneho trestného činu a nemôže závisieť od toho, aký dôkazný stav existuje vo veci podozrenia zo spáchania iného trestného činu.

13. Keď ústavný súd už poukazoval na nezrozumiteľnosť sťažovateľovej argumentácie, iba dopĺňa, že tento vo svojej ústavnej sťažnosti, ktorá smerovala proti napadnutému uzneseniu vyšetrovateľa, napadnutému uzneseniu krajskej prokuratúry a napadnutému upovedomeniu generálnej prokuratúry, bez akéhokoľvek kontextu spochybňuje aj (bližšie neoznačené) súdy, ktoré mali povoliť domové prehliadky, resp. prehliadky iných priestorov (hoci sťažovateľ to formuluje, že súdy mali vydávať návrhy na domové prehliadky, pozn.). Ústavný súd teda musel konštatovať, že

ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorý je v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpený, pôsobí celkom zjavne nedostatočne, pretože jej chýba relevantné odôvodnenie [§ 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde], čo predstavuje nedostatok zakladajúci dôvod na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom (podobne III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018). Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je v tomto konkrétnom prípade teda podstatná najmä požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, a to požiadavka relevantnej ústavnoprávnej argumentácie (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv, ako aj z § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak.

14. V súvislosti s uvedenými nedostatkami a ich rozsahom ústavný súd pripomína, že ich nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 77/08, III. ÚS 357/2010, I. ÚS 547/2016, I. ÚS 432/2016). Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýkalo len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale jej esenciálnych obsahových náležitostí (ústavnoprávna nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti), ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 58/2019, I. ÚS 346/2019, I. ÚS 351/2019).

15. Povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona o ústavnom súde a zo zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať tak, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09).

16. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Ako už bolo uvedené, osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

17. Sťažnostná argumentácia, ktorú napriek obsahovej nezrozumiteľnosti ústavný súd vyvodil z ústavnej sťažnosti sťažovateľa (bod 11 odôvodnenia tohto uznesenia) však zakladá záver o jej zjavnej neopodstatnenosti. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré

označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

18. Z čl. 13 dohovoru vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby procesné právo akcesorickej povahy mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom. Porušenie čl. 13 dohovoru možno teda namietat iba v spojení s iným materiálnym ustanovením dohovoru. Sťažovateľ namietal porušenie čl. 13 v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva je ale čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k čl. 13 *lex specialis*, a teda požiadavky čl. 13 dohovoru sú absorbované požiadavkami stanovenými v čl. 6 ods. 1 dohovoru (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Airey proti Írsku, č. 6289/73, bod 35, rozsudok De Wilde, Ooms and Versyp proti Belgicku, č. 2832/66, 2835/66, 2899/66, body 50, 54, 60 a 95, W. proti Spojenému kráľovstvu, č. 9749/82). Výnimkou z tohto pravidla sa stali iba námietky porušenia čl. 13 vo vzťahu k nerešpektovaniu požiadavky rozhodovania v primeranej lehote v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Menesheva proti Rusku, č. 59261/00, bod 105, Ilievi proti Bulharsku, č. 7254/02, bod 56). Namietat porušenie čl. 13 spolu s čl. 6 ods. 1 dohovoru v kontexte sťažovateľovej ústavnej sťažnosti preto taktiež nemalo žiadne opodstatnenie.

19. Okrem už v predchádzajúcich bodoch tohto odôvodnenia prijatých záverov ústavný súd poukazuje na to, že vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených. V prebiehajúcom trestnom konaní, resp. v konaní, ktoré bolo iba začaté, možno i prípadné protiústavné procesné vady napraviť v rámci celého konania obvyklým a zákonom predvídateľným spôsobom, a to predovšetkým samotnými všeobecnými súdmi. Ingerenciu ústavného súdu do rozhodovania orgánov činných v trestnom konaní je preto v prípravnom trestnom konaní potrebné považovať, azda s výnimkou úplne mimoriadnej situácie, za neprípustnú. Koniec koncov ak sťažovateľ tvrdí aj to, že dôkazy, ktorými vyšetrovateľ odôvodnil vznesenie obvinenia, boli v tomto prípade nezákonné, bolo by v úplnom rozpore s už uvedeným princípom subsidiarity (bod 8 odôvodnenia tohto uznesenia), ak by mal toto tvrdenie sťažovateľa posudzovať ústavný súd ešte pred príslušným všeobecným súdom. Navyše ak je predmetné konanie iba v počiatočnom štádiu (vznesenie obvinenia, pozn.), aj odhad, či sa vôbec dostane do štádia konania pred súdom, je v takomto prípade predčasný, a preto spravidla až po právoplatnom skončení trestného konania možno na ústavnom súde namietat také pochybenia príslušných orgánov verejnej moci, ktoré neboli odstránené v jeho dovtedajšom priebehu a ktoré mohli vo svojich dôsledkoch spôsobiť porušenie práv a slobôd označených sťažovateľom v jeho ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. pozri napr. II. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07).

20. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c), d) a g) zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu